

Rigsdagstidende.

1850.

Forhandlingerne paa Folkethinget. № 415.

103die Møde.

Onsdagen den 19de Juni.

(Fortf.)

Mourier (fortsat): Jeg maa derfor give Udvalgets Minoritet fuldkommen Ret i, at Majoritetens Forslag ikke sjældent kunde give nok saa rig Leilighed til at forhale Afsløsningsagens Fremme, som Henviisningen af slige Retstvistigheder til de almindelige Retter. Forfaavdt jeg har berørt de Tilfælde, i hvilke Parterne vare enige om at lade et eller andet Retsspørgsmaal afgjøre ved Afsløsningscommissionens Kjendelse, skal jeg endnu her tillade mig en Bemærkning. Ordføreren har nemlig troet, til Styrke for Majoritetens Forslag om, at de under Forretningen opstaaende rettlige Spørgsmaal altid skulde afgjøres af Afsløsningscommissionen, at kunne paaberaabe sig Grundfætningerne om Voldgift, og den høitærede Indenrigsminister indrømmede, hvis jeg ikke misforstod ham, at dette Argument havde sin Rigtighed, forfaavdt de Afsløsningsmænd angaaer, som Parterne selv skulde vælge, idet han dog udhævede, at det ikke passede med Hensyn til Formanden; men jeg maa herved bemærke, at Argumentet ligesaa lidt træffer i den førstnævnte Henseende; thi til Voldgifts Basen henhører ikke alene, at Parterne hver for sig frivilligen kunne vælge Voldgiftsmændene; men ogsaa, at selve Voldgiftelsen er frivillig fra Parternes Side; men her skulde jo hver af Parterne for sig kunne begjære Afsløsning, og naar den ene Part forlangte den, var den anden Part nødsaget til at underkaste sig samme; han maatte da og, efter Majoritetens Forslag — hvad enten han vilde det eller ikke — anerkjende Afsløsningscommissionens Competence til ogsaa at tage Retsspørgsmaalene under Paakjendelse, det vil sige: han blev i en Retssag nødtvungen til at drage fra sit Børnething, og henviist til en

exceptionel Ret. Det sees saaledes, at det Argument, Ordføreren vilde ulede af Reglerne om Voldgift, berøber paa en urigtig Opfattelse, og er ganske og aldeles uden Værd.

Men der er endnu en Betragtning, som ikke er bleven fremhævet under Forhandlingerne, og hvorpaa jeg lægger megen Vægt, ja saamegen Vægt, at jeg troer, endog derved alene at kunne overbevise Thinget om, at man ingenlunde kan eller bør gaae ind paa det af Majoriteten stillede Endringsforslag. Dersom det nemlig skulde være Reglen, at Retsspørgsmaal, endog uden Hensyn til, om Parterne dertil vare enige, skulde overlades til Afsløsningscommissionens Afgjørelse, saa var det en nødvendig Følge deraf, som ogsaa den ærede Majoritet har erkjendt, at Formanden maatte være en Lovkyndig, og det saavel i Under- som i Over-Afsløsningscommissionerne. Den ærede Rigsdagsmand fra Standerborg Amts 1ste District (Hjerrild) har allerede berørt den Lovkyndige Formands Stilling, men det er en anden Side deraf, jeg vil tillade mig at fremhæve. Han gjorde nemlig — og det med fuldkommen Frihed — opmærksom paa, at man ikke for Retsspørgsmaalenes rigtige Afgjørelse havde nogen tilstrækkelig Betryggelse dertil, at Formanden var retskyndig, naar de øvrige Medlemmer ikke vare det; men jeg paastaar derhos, at det, for hvad der er disse Commissioners Hovedopgave, vilde være lidet heldigt, at Formanden nødvendigvis skulde være en Retskyndig. Man vil ikke tiltroe mig, at jeg skulde nære eller hos Andre ville opvække nogen Mistillid til de Retskyndige; uden Tvivl vilde Retskyndigheden — forudsat naturligvis, at den har nogen Grundighed, og ikke, som Raabullstens, er eensidig og overfladisk — her, ligesom i andre Forretningsforhold, altid kunne være til god Nytte. Men jeg ønsker paa ingen Maade, at det her skulde være en usvarelig Regel, at Formanden netop skulde være